



NORGES HØYESTERETT

D O M

avsagt 12. november 2019 av Høyesterett i avdeling med

dommer Hilde Indreberg
dommer Henrik Bull
dommer Arne Ringnes
dommer Wenche Elizabeth Arntzen
dommer Erik Thyness

HR-2019-2087-A, (sak nr. 19-061679STR-HRET)
Anke over Gulating lagmannsretts dom 12. mars 2019

A (advokat Arild Christian Dyngeland)

mot

Påtalemyndigheten (statsadvokat Nina Grande)

S T E M M E G I V N I N G

- (1) Dommer **Bull**: Saken gjelder lovanvendelse og straffutmåling ved overtredelse av merverdiavgiftslovgivningen.
- (2) A ble 7. september 2017 tiltalt for overtredelse av merverdiavgiftsloven § 21-4 annet ledd annet straffalternativ, slik bestemmelsen lød på gjerningstidspunktet. Grunnlaget for tiltalen var at han i perioden 23. mai 2012 til 8. juni 2015 i egenskap av styreleder, daglig leder og innehaver i det merverdiavgiftspliktige foretaket X AS og i den hensikt å unndra merverdiavgift, unnlot å registrere foretaket i merverdiavgiftsregisteret, og heller ikke sendte inn omsetningsoppgaver. Ifølge tiltalen hadde foretaket i denne perioden en merverdiavgiftspliktig omsetning på minst 6 037 231 kroner, og det krevde inn merverdiavgift fra sine kunder med minst 1 207 446 kroner, noe som førte til unndragelse av merverdiavgift på minst 840 397 kroner.
- (3) Den 13. november 2017 ble det tatt ut en tilleggstiltale mot A for tilsvarende overtredelser begått som styreleder og daglig leder i et annet foretak, Y AS. Ifølge tiltalen førte dette til en unndragelse av merverdiavgift på minst 98 824 kroner, basert på at foretaket i denne perioden hadde en omsetning på 494 119 kroner, og at det ble krevd inn merverdiavgift fra kundene med 98 824 kroner. Den aktuelle perioden var tredje termin – mai og juni – 2015 til femte termin – september og oktober – 2015. Frem til den nye straffelovens ikrafttredelse 1. oktober 2015 gjaldt tiltalen også her merverdiavgiftsloven § 21-4 annet ledd annet straffalternativ. For perioden fra 1. oktober 2015 var tiltale tatt ut etter den nye straffeloven § 379 jf. § 378 om grovt skattesvik.
- (4) Sunnhordland tingrett fant i dom 1. desember 2017 A skyldig etter tiltalene og dømte ham til fengsel i ett år, hvorav tre måneder ble gjort betinget, samt en bot på 50 000 kroner. Han ble videre dømt til å betale erstatning til staten.
- (5) Gulating lagmannsrett opphevet i dom 29. januar 2018 tingrettens dom med hovedforhandling.
- (6) Før saken kom opp for tingretten for annen gang, ble A 17. april 2018 også tiltalt for grovt underslag av skattemidler, jf. straffeloven 325 jf. § 324.
- (7) Ved Sunnhordland tingretts nye behandling av saken, inkludert tiltalen for grovt underslag av skattemidler, ble A 11. mai 2018 frifunnet for alle tre tiltaler, men ble også nå dømt til å betale erstatning til staten.
- (8) Påtalemyndigheten anket dommen til Gulating lagmannsrett, som 12. mars 2019 avsa dom med slik domsslutning:

- «1. **A, født 00.00.1980, dømmes for overtredelse av merverdiavgiftsloven § 21-4 annet ledd annet straffalternativ og straffeloven (2005) § 379 jf. § 378, til en straff av fengsel i 1 – ett – år.**
2. **A, født 00.00.1980, dømmes til tap av retten til å drive selvstendig næringsvirksomhet og retten til å være daglig leder eller inneha annen ledende stilling i noe selskap og retten til å sitte i noe selskaps styre for en periode på 5 – fem – år, jf. straffeloven (2005) § 56 b).**

3. **A, født 00.00.1980, frifinnes for overtredelse av straffeloven (2005)
§ 325 jf. § 324.»**

- (9) A ble altså dømt etter tiltalebeslutningen av 7. september 2017 og tilleggstiltalebeslutningen av 13. november 2017, men frifunnet for tilleggstiltalebeslutningen av 17. april 2018.
- (10) A anket over lagmannsrettens lovanvendelse, saksbehandling og straffutmåling. Anken over lovanvendelsen gjaldt dels lagmannsrettens forståelse av vilkåret for domfellelse etter merverdiavgiftsloven § 21-4 annet ledd annet straffalternativ om at det må foreligge hensikt om å unndra merverdiavgift, og dels lagmannsrettens anvendelse av straffeloven § 379 om grovt skattesvik. Om straffutmålingen var det anført at den idømte straffen var for streng, og at det ikke burde ha vært idømt rettighetstap, i alle fall ikke for så lang tid. I beslutning 20. mai 2019 nektet Høyesteretts ankeutvalg anken over lagmannsrettens lovanvendelse og saksbehandling fremmet, men henviste straffutmålingsanken til behandling.
- (11) *Mitt syn på saken*
- (12) Før jeg går nærmere inn på anken over straffutmålingen, vil jeg ta opp anvendelsen av straffeloven § 379 om grovt skattesvik i tilknytning til virksomheten i Y AS etter 1. oktober 2015, da den nye straffeloven trådte i kraft. Som jeg skal komme nærmere inn på, må lagmannsrettens dom forstås slik at den har tatt hensyn til hele beløpet oppgitt i tilleggstiltalen – 98 824 kroner – og lagt vesentlig vekt på dette når den har kommet til at A kunne dømmes for grovt skattesvik, jf. straffeloven § 379 første ledd bokstav a om «betydelig beløp» som et sentralt moment i vurderingen av om et skattesvik er grovt. I anken til Høyesterett var det anført at forgåelsene etter 1. oktober 2015 hadde et så beskjedent omfang at det vanskelig kunne tenkes å foreligge grovt skattesvik. Det ble vist til at grensen for hva som kan anses som en grov overtredelse, går ved rundt 100 000 kroner, slik lagmannsretten hadde lagt til grunn. Det var ikke redegjort nærmere for hvilket beløp som etter domfeltes syn skulle ha vært henregnet til perioden etter 1. oktober 2015, og hvorfor.
- (13) Høyesteretts ankeutvalg begrunnet sin ankenektelse på dette punkt dels med at det beløpet som var unndradd, isolert sett lå på grensen for hva som kan anses som et «betydelig beløp», og dels med at unndragelsen måtte ses i sammenheng med unndragelsen utført i X AS, som var begått på samme måte, over flere år, og som gjaldt vesentlig større beløp. Det ble pekt på at etter straffeloven § 379 annet ledd kunne flere overtredelser ses i sammenheng.
- (14) Det fremgår av Rt-2011-514 avsnitt 27 og 28 at når Høyesteretts ankeutvalg delvis har nektet å fremme en anke, er denne avgjørelsen generelt endelig – Høyesterett i avdeling kan ikke ta opp igjen ankegrunner som er nektet fremmet. Samtidig ble det bemerket at saken ikke ga foranledning til å gå inn på om det «i helt spesielle tilfeller» må gjøres unntak.
- (15) I saken her har forsvarer i skranken for Høyesterett pekt på problemstillinger knyttet til anvendelsen av straffeloven § 379 som ikke var løftet frem i anken eller i ankeutvalgets avgjørelse. De gjelder spørsmålet om det ville være å gi den nye straffeloven tilbakevirkende kraft dersom man ved avgjørelsen av om skattesviket var grovt, legger vekt på omstendigheter som i tid ligger før ikrafttredelsen av den nye straffeloven. De

tilsvarende bestemmelsene i merverdiavgiftsloven hadde ikke en bestemmelse om grovt avgiftssvik.

- (16) Jeg peker videre på at de omstendighetene det her dreier seg om, i praksis er nær knyttet til selve straffutmålingsanken som er fremmet til behandling. Domfelte er på dette punktet dessuten domfelt i lagmannsretten etter å ha blitt frifunnet i tingretten. Anken skal da fremmes til behandling med mindre det er klart at anken ikke kan føre frem, jf. straffeprosessloven § 323 første ledd tredje punktum.
- (17) I alle fall når alle disse forholdene gjør seg gjeldende, må Høyesterett i avdeling etter mitt syn ha anledning til å ta standpunkt til om domfellelsen for grovt skattesvik bygger på en korrekt lovanvendelse, til tross for ankeutvalgets ankenektelse.
- (18) Som lagmannsretten bemerker, går grensen for anvendelsen av straffeloven § 379 om grovt skattesvik ved cirka 100 000 kroner i unndradd beløp når grovheten beror på beløpet, jf. Ot.prp. nr. 22 (2008–2009) side 467. Lagmannsrettens dom inneholder ikke noe nærmere om hvilket beløp som konkret legges til grunn når lagmannsretten kommer til at dette vilkåret er oppfylt. Ut fra bevisbedømmelsen for øvrig må det imidlertid være klart at lagmannsretten har regnet med alle beløp som skulle ha vært innrapportert for Y AS i perioden tredje til femte termin 2015. Dette utgjør til sammen 98 824 kroner.
- (19) Dommen redegjør ikke nærmere for hvordan dette beløpet fordeler seg på avgiftsterminene før og etter ikrafttredelse av den nye straffeloven 1. oktober 2015, men følgende forhold er vitterlige og uomstridt mellom partene: I tredje termin – mai og juni 2015 – hadde Y AS en nettoomsetning på 59 483,11 kroner. Foretaket skulle da ha registrert seg i avgiftsmanntallet, jf. merverdiavgiftsloven § 2-1 første ledd, men det skjedde altså ikke. Merverdiavgiften på dette beløpet, som Y krevde inn fra sine kunder, men ikke innrapporterte, utgjør 14 870,78 kroner. Frist for levering av omsetningsoppgave for tredje termin er 31. august, jf. merverdiavgiftsloven § 15-8 første ledd annet punktum slik bestemmelsen da lød. I fjerde termin ble det krevd inn merverdiavgift, men ikke inngitt omsetningsoppgave for 45 499,87 kroner, og i femte termin var det innkrevde avgiftsbeløpet 38 453,25 kroner, som det heller ikke ble levert omsetningsoppgave for. Fristen for å levere omsetningsoppgave for fjerde termin er 10. oktober, jf. merverdiavgiftsloven § 15-8 første ledd første punktum slik bestemmelsen den gang lød. Det er altså bare for fjerde og femte termin at A på vegne av Y AS skulle levere omsetningsoppgave etter at den nye straffeloven var trådt i kraft. Unndradd merverdiavgiftsbeløp for disse to terminene er 83 953,12 kroner. Det er for lite til i seg selv å kunne gjøre skattesviket grovt.
- (20) Spørsmålet er så om lagmannsrettens rettsanvendelse er riktig når også beløpet fra tredje termin er tatt med.
- (21) Lagmannsretten har lagt til grunn at det foreligger et sammenhengende straffbart forhold fra og med tredje termin til og med femte termin. Når et sammenhengende straffbart forhold fortsetter etter ikrafttredelsen av ny og strengere straffelovgivning, følger det av straffeloven § 3 annet ledd at handlingstidspunktets lov skal anvendes på de deler av forholdet som faller på hver side av tidspunktet for ikrafttredelsen.
- (22) Merverdiavgiftsloven § 21-4 annet ledd annet straffalternativ, som gjaldt overtredelse av ulike opplysningsplikter i den hensikt å unndra merverdiavgift, hadde en strafferamme på

fengsel i tre år. Straffeloven § 378 om ordinært skattesvik har en strafferamme på to år, mens § 379 om grovt skattesvik har en strafferamme på seks år. Denne inndelingen i ordinær og grov overtredelse med strafferammer på fengsel i henholdsvis to og seks år er nokså konsekvent gjennomført i straffelovens kapittel 30 om bedrageri, skattesvik og lignende økonomisk kriminalitet. Jeg kan ikke finne noe signal fra lovgiver om en skjerpning av det faktiske straffenivået sammenlignet med hvordan de tidligere straffebestemmelsene i merverdiavgiftsloven ble praktisert. Som fremhevet i Ot.prp. nr. 8 (2007–2008) side 60 er en høyere strafferamme ikke i seg selv et hinder for å anvende ny straffelovgivning på eldre handlinger. Men det fremgår av samme proposisjon side 62–63 at selve utformingen av en straffebestemmelse kan ha betydning som uttrykk for samfunnets vurdering av straffverdighet. Slik jeg ser det, vil de fleste oppleve det som mer belastende å bli straffedømt for «grovt» skattesvik enn å bli straffedømt for overtredelse av informasjonsplikter i merverdiavgiftsloven i den hensikt å unndra avgift. Det gjelder selv om de nye bestemmelsene ikke krever hensikt om å unndra skatt eller avgift.

- (23) Det straffbare forholdet består i denne saken i flere unnlatelser, først av å registrere seg i merverdiavgiftsregisteret, og deretter av å levere omsetningsoppgaver. I Matningsdal, Straffeloven 2005 – lovkommentar, kommentarer til § 3 annet ledd punkt 8.3, Juridika, revidert 1. juli 2019, er det med henvisning til tidligere teori lagt til grunn at dersom det straffbare forholdet består i en unnlattelse, anses den begått når siste mulighet for å oppfylle den påbudte handlingen utløper, og dersom plikten til å handle fortsatt består idet en ny og strengere lov trer i kraft, skal den nye loven anvendes på hele forholdet.
- (24) Aktor har anført at straffeloven § 379 derfor kan anvendes på hele Y-forholdet, også unnlattelsen av å registrere seg i merverdiavgiftsregisteret og unnlattelsen av å levere omsetningsoppgave for tredje termin 2015. Etter aktors syn er det i realiteten det både tiltalebeslutningen og lagmannsrettens dom går ut på. Merverdiavgiftsloven § 21-4 annet ledd annet straffalternativ, med en strafferamme på fengsel i tre år når det foreligger unndragelseshensikt, er bare tatt med i tiltalen som gjelder Y-forholdet fordi dette forholdet før 1. oktober 2015 ellers ville ha vært foreldet, anføres det. Dermed er det etter aktors syn riktig å regne med beløpet som gjelder tredje termin 2015, ved vurderingen av om det foreligger «grovt» skattesvik.
- (25) Det kan synes nærliggende å se det slik at siden plikten til å registrere seg og til å levere omsetningsoppgave for tredje termin fortsatt bestod etter 1. oktober 2015, står man ved anvendelsen av straffeloven § 3 annet ledd overfor et «akkumulert» unndradd merverdiavgiftsbeløp på 98 824 kroner, som i sin helhet faller inn under den nye straffelovens bestemmelser om skattesvik, inkludert § 379 om grovt skattesvik. Det ville likevel være paradoksalt om § 3 annet ledd skulle slå helt forskjellig ut ved vurderingen av om det foreligger en «grov» overtredelse på grunn av samlet involvert beløp, avhengig av om delbeløpene kan tilskrives aktive handlinger eller unnlatelser. Dersom man gjennom aktive handlinger før og etter 1. oktober 2015 til sammen hadde unndradd samme beløp, ville det ikke vært tvil om at straffeloven § 3 annet ledd kom til anvendelse. Paragraf 379 kunne da bare ha vært anvendt på den del av forholdet som faller etter den nye straffelovens ikrafttredelse. Da kan det ikke være riktig at bestemmelsen skal slå annerledes ut ved unnlatelser.
- (26) Jeg tolker heller ikke den nevnte uttalelsen om unnlatelser i lovkommentaren – eller de tidligere uttalelsene i juridisk teori som det vises til – slik at de tar sikte på denne spesielle problemstillingen. Uttalelsene, som er svært korte, gjelder snarere fastlegging av

handlingstidspunktet for unnlatelser mer allment. På det spørsmålet vi her står overfor, må straffeloven § 3 annet ledd etter mitt syn anvendes slik at det ved vurderingen av om § 379 om grovt skattesvik kan komme til anvendelse, bare kan tas hensyn til de beløpene som gjelder fjerde og femte termin 2015.

- (27) Etter straffeloven § 379 skal det bero på en totalbedømmelse om forholdet er grovt eller ikke, men som nevnt har ikke lagmannsretten trukket frem noe annet enn beløpets størrelse. Høyesteretts ankeutvalg har imidlertid også vist til at A ble dømt for et likeartet tilfelle som gjelder X AS, når det kom til at domfellelsen for overtredelse av straffeloven § 379 var riktig. Etter § 379 annet ledd kan flere overtredelser ses i sammenheng når det skal avgjøres om et skattesvik er grovt. Jeg viser her til Matningsdal, Straffeloven 2005 – lovkommentar, kommentarer til § 379 punkt 10, Juridika, revidert 1. juli 2019. Der fremgår det at annet ledd er hentet fra den tidligere ligningsloven § 12-2, og at det i forarbeidene til den bestemmelsen – Ot.prp. nr. 11 (1990–1991) side 47 – er uttalt at hensikten med bestemmelsen er å legge til rette for at flere år kan ses i sammenheng, særlig når dette har betydning for om beløpsgrensen er overskredet, eller ved gjentakelse av en særlig unndragelsesmetode. Det følger av merknadene til § 379 i Ot.prp. nr. 22 (2008–2009) side 467 at ønsket har vært å videreføre ligningsloven § 12-2 uten realitetsendringer. Hele X-forholdet gjelder tiden før 1. oktober 2015. Selskapet ble tvangsoppløst 8. juni 2015. Problemstillingen er i realiteten den samme her som når det gjelder beløpet for tredje termin 2015: Kan man regne med beløp som i tid ligger før lovendringen, ved vurderingen av om overtredelsen er grov? Svaret må etter mitt syn bli det samme – man kan ikke det. I de nevnte kommentarene til § 379 annet ledd i lovkommentaren er det riktignok vist til ankeutvalgets avgjørelse i saken her som et eksempel på hvordan annet ledd kan brukes. Det særskilte problemet ved overgang til ny lov er imidlertid ikke nevnt, og jeg forstår henvisningen som et eksempel bare på hvordan bestemmelsen mer allment kan brukes.
- (28) Jeg er etter dette kommet til at A bare kan domfelles for overtredelse av straffeloven § 378 om ordinært skattesvik for Y-forholdet fra og med 1. oktober 2015.
- (29) Jeg ser så nærmere på straffutmålingen.
- (30) Lagmannsretten fastsatte straffen til fengsel i ett år. Det ble sett hen til at A også ble idømt rettighetstap, og det ble dessuten tatt hensyn til at det var medgått en del ekstra tid til behandling av saken. Utgangspunktet for lagmannsretten må altså ha vært fengsel i noe over ett år.
- (31) Jeg ser først på hva straffen her i utgangspunktet bør være.
- (32) A er dømt for overtredelse av merverdiavgiftslovgivningen, ved at han som styreleder og daglig leder i to aksjeselskaper hverken har registrert selskapene i merverdiavgiftsregisteret eller sendt inn omsetningsoppgaver, til tross for at foretakene hadde avgiftspliktig omsetning, og til tross for at han krevde inn merverdiavgift fra sine kunder. I det ene tilfellet, X AS, ble staten påført et tap på 840 397 kroner, og i det andre tilfellet, Y AS, var statens tap 98 824 kroner, til sammen nærmere 940 000 kroner. Handlingene er svært like med hensyn både til de objektive og subjektive straffbarhetsvilkårene; de er etter sakens natur begått overfor samme fornærmede, nemlig staten, og det er delvis sammenfall i tid. Det dreier seg altså ikke om to klart adskilte straffbare forhold der det er naturlig å foreta separate vurderinger av straffnivået for det enkelte forhold før det fastsettes en felles straff. Jeg viser til HR-2017-1776-A avsnitt 45, der det motsatte var tilfellet.

- (33) Som nevnt er jeg kommet til at A bare skal domfelles for overtredelse av straffeloven § 378, ikke § 379 om grovt skattesvik, for Y-forholdet i tiden etter 1. oktober 2015. Slik saken ligger an, kan jeg imidlertid ikke se at dette får nevneverdig betydning for straffutmålingen.
- (34) Lagmannsretten har funnet noe veiledning i dommene i Rt-2008-913 og Rt-2011-1418. I saken i Rt-2008-913 var det unndradd i underkant av 1,2 millioner kroner i merverdiavgift. Høyesterett bemerket at fengsel i ett år og tre måneder var et passende utgangspunkt, men det omfattet også et grovt brudd på regnskapslovgivningen. I Rt-2011-1418 hadde lagmannsretten tatt utgangspunkt i en fengselsstraff på i underkant av ett år og tre måneder for en som hadde unndradd noe over 900 000 kroner i merverdiavgift, men som også var domfelt for brudd på ligningsloven – unnlattelse av å ha oppgitt inntekter på cirka 2,3 millioner kroner over to år – og for brudd på regnskapsloven. For Høyesterett var riktignok spørsmålet først og fremst om det kunne idømmes samfunnsstraff, men det fremgår ikke av Høyesteretts dom at lagmannsrettens utgangspunkt var for lavt. Jeg nevner også Rt-2011-197. Saken gjaldt overtredelser av bokføringsloven, merverdiavgiftsloven, ligningsloven og skattebetalingsloven som hadde medført tapte skatte- og avgiftsinntekter på drøyt tre millioner kroner. Lagmannsretten hadde fastsatt straffen til fengsel i ett år og seks måneder etter å ha tatt hensyn til unødig liggetid på 11 måneder hos påtalemyndigheten, og Høyesteretts ankeutvalg bemerket under henvisning til Rt-2008-913 at dette var i overensstemmelse med nivået etablert i høyesterettspraksis.
- (35) Fengselsstraffen i saken her må etter mitt syn ha et lavere utgangspunkt enn i disse sakene. Jeg mener at et riktig utgangsnivå bør ligge på fengsel i ti måneder.
- (36) A har videre anført at han ikke bør idømmes rettighetstap. I lagmannsretten ble han fradømt retten til å drive selvstendig næringsvirksomhet og retten til å være daglig leder eller inneha annen ledende stilling i noe selskap, samt retten til å sitte i noe selskaps styre, for en periode på fem år. Jeg er enig med lagmannsretten i at det bør idømmes rettighetstap. Hans unnlattelse av å melde foretakene X AS og Y AS inn i merverdiavgiftsregisteret og av å levere inn omsetningsoppgaver til tross for at han krevde inn merverdiavgift fra sine kunder, viser en åpenbar mangel på evne til forsvarlig økonomiforvaltning. Rettighetstap vil ikke føre til noe «yrkesforbud», slik det i praksis kan være i andre saker. Gjennom de to selskapene drev han blant annet konsulentvirksomhet. Det er opplyst for Høyesterett at han fortsatt er i virksomhet som konsulent, men nå som ansatt i et selskap drevet av andre.
- (37) For Høyesterett er det også opplyst at han for tiden er underlagt to beslutninger om konkurskarantene, der den siste karantenen utløper i mai 2021. Konkurskarantene er ikke til hinder for at det også idømmes rettighetstap, jf. Rt-1996-905. Konkurskarantene gjelder etter det opplyste virksomhet i nye selskaper. Rettighetstapet idømt av lagmannsretten gjelder også verv og ledende stillinger i eksisterende selskaper. Jeg mener det er behov for rettighetstap i tillegg til konkurskarantene, og at fem år er passende.
- (38) Det følger av Rt-2012-313 avsnitt 37 at det ved utmåling av fengselsstraffen kan tas hensyn til den belastning som et rettighetstap innebærer. I den saken synes imidlertid belastningen å ha vært adskillig mer følbare enn den i praksis vil være i saken her. Når dette

bare førte til at man tok «noe» hensyn til rettighetstapet, kan rettighetstapet her bare få liten betydning.

- (39) A har videre vist til at ett av hans barn har et større behov enn vanlig for faste og trygge rammer i tilværelsen, og at hans ektefelle, som vil måtte stå for omsorgen under soning, har psykiske problemer. Jeg kan ikke se at disse problemene er så store at de tilsier reduksjon i straffen.
- (40) Derimot må det tillegges vekt at saksbehandlingen har tatt lang tid, selv om det ikke dreier seg om så lang tid at det foreligger krenkelse av retten til en rettferdig rettergang nedfelt i Grunnloven § 95 og Den europeiske menneskerettskonvensjon artikkel 6. Jeg nevner særlig at i saken som gjaldt X AS, gikk det nærmere åtte måneder fra A ble avhørt 20. januar 2017, til det ble tatt ut tiltale, uten at det synes å ha skjedd nevneverdig med den i denne perioden. Det er opplyst at påtalemyndighetens sak for øvrig i det store og hele bygget på skatteetatens anmeldelse, som i saken om X AS ble innlevert 14. oktober 2016.
- (41) Jeg er etter dette kommet til at fengselsstraffen passende kan settes til fengsel i åtte måneder.
- (42) Jeg stemmer for denne

DOM :

I lagmannsrettens dom, domsslutningen punkt 1, gjøres følgende endringer:

1. Domfellelsen for overtredelse av straffeloven (2005) § 379 jf. § 378 endres til bare å gjelde overtredelse av straffeloven (2005) § 378.
2. Straffen settes til fengsel i 8 – åtte – måneder.

- (43) Dommer **Ringnes:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
- (44) Dommer **Thyngess:** Likeså.
- (45) Dommer **Arntzen:** Likeså.
- (46) Dommer **Indreberg:** Likeså.

(47) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

I lagmannsrettens dom, domsslutningen punkt 1, gjøres følgende endringer:

1. Domfellelsen for overtredelse av straffeloven (2005) § 379 jf. § 378 endres til bare å gjelde overtredelse av straffeloven (2005) § 378.
2. Straffen settes til fengsel i 8 – åtte – måneder.